

Beveaar (ifr. Nr. 8). Flertallet har endvidere været betænkt paa at opstille en Række Endringer til Bestemmelserne i Lovforslagets § 9 om Pensionsberegningen for 2den og 3dje Pensionsklasse, med det Formaal at stille disse talrige Klasser af lavere lønede Funktionærer noget gunstigere med Hensyn til deres Pensionering end Lovforslaget stiller dem, men da Udvalget ikke var i Besiddelse af noget som helst Materiale til Oplysning om en saadan Forandrings finansielle Betydning, og da Indenrigsministeriet heller ikke saa sig i Stand til at fremskaffe saadant Materiale — se vedføjede Bilag D. — har Flertallet besluttet foreløbig at tilbageholde disse Endringer, saa meget mere som det maa erkendes, at det, som Lovforslaget byder i Henseende til Pensionering og Enkelforsørgelse for det omhandlede Personale, er et meget betydningsfuldt Fremskridt fra det bestaaende.

Endelig har Udvalget gentagende bestæftiget sig med Spørgsmaalet om de Funktionærers Stilling med Hensyn til Pensionsforhold, som have været underkastede de af Indenrigsministeriet under 10de Maj 1869 udfærdigede Bestemmelser om Alderdomsforsørgelse m. v. fra et tidligere Tidspunkt end 1ste April 1887, og som kunne vælges at beholde deres Særstilling eller med Indenrigsministeriets Samtykke gaa ind under Lovforslagets nye Pensionsregler, imod at de i saa Fald afgive til Driften det Beløb, der til den Tid i Genhold til de nævnte Bestemmelser vil være opsparet for dem med Fradrag af 10 pCt. af, hvad der heraf er tilvejebragt ved Aftørringer i Løn m. v. før den 1ste April 1887 og disses Forrentning, hvilke 10 pCt. udbetales den paagældende ved hans Indtrædelse under den nye Ordning. Man har fra flere Sider ment, at Willighed talte for at denne Tilbagebetaling blev betydelig større end de foreslaaede 10 pCt., men da det staar de paagældende fuldstændig frit at beholde hele deres hidtidige Stilling med Hensyn til Alderdomsforsørgelse m. v. eller erhverve Indenrigsministeriets

Samtykke til at indgaa under de nye Regler, og da hele det opsparede Beløb i Virkeligheden er fremkommet som Følge af en ved Lønningsreglementet af 19de Marts 1869 stedsfunden Lønningsforhøjelse — nævnte Reglementets § 13 bestemmer nemlig udtrykkelig: „at ingen nu ved Banen ansat Bestillingsmands Løn efter Fradrag af Bidraget til Alderdomsforsørgelseskassen bliver mindre end den inden 1ste April 1869 af ham oppebaarne Løn“ — stønner Flertallet ikke, at der kan foreligge noget stærkt Willighedsstrav paa Tilbagebetaling af nogen større Del af det opsparede Beløb end de foreslaaede 10 pCt.

Flertallet har ikke kunnet antage, at det skulde være nødvendigt at udskyde Fremlæggelsen af de i Lovforslagets §§ 15 og 16 bebudede Lovforslag til 1897, efter at der allerede nu foreligger en Mærkelles Erfaringer som Grundlag for disses Affattelse, og man foreslaar derfor ved Endringerne Nr. 9 og 11 at fastsætte de paagældende Tidsfrister til 1892. Endringsforslaget under Nr. 12 behøver formentlig ingen anden Motivering end en Henviisning til Statsbanebrifflens store finansielle Betydning for Statskassen.

Et Mindretal (Bluhme) mener, at de Betingelser, under hvilke det tilbydes Funktionærer ved jydsk-synske Jærnbaner, ansatte før 1887, at træde ind under Lovens Bestemmelser (§ 10 II), ikke ere saadanne, at det kan siges, at der overfor disse er viist saadan Willighed, som det turde ventes, at Staten vilde vise ved slige Forandringer i det bestaaende.

Staten tilbyder og ønsker, at alle træde ind under Lovforslagets nye Regler for Pensionering, og der forlanges da, at de Beløb, som Funktionærerne have opsparet til Livsforsikring eller Selvpensionering, skulle indbetales til det Reserve-Pensionsfond (§ 11) der bliver at oprette under Finansministeriet dog med Fradrag af 10 pCt., som stænktes vedkommende.